

מ"ת 17281/06/21 - מדינת ישראל נגד עומר צרצור

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

מ"ת 17281-06-21 מדינת ישראל נ' מטרי (עציר) ואח'

בפני כבוד השופט עידו דרויאן-גמליאל
מבקשת מדינת ישראל
נגד
משיב 2 עומר צרצור (עציר)
ב"כ המבקשת עו"ד דודי ענבר
ב"כ משיב 2 עו"ד אמיר נבון

החלטה בעניין משיב 2 - ראיות לכאורה

אישום ועבירות:

1. לפני בקשת המדינה לעצור עד לתום ההליכים את המשיב, שהוגשה יחד עם כתב אישום בו נטען, באישום הראשון, שהמשיב ניסה לבצע עסקאות בנשק, בחלקי-נשק, באביזרים ובתחמושת, במהלך תקופה שראשיתה בחודש יולי 2018 וסופה בחודש יוני 2020. עוד נטען, כי בהזדמנות אחת במהלך התקופה, נשא המשיב והוביל רובה סער, כשנהג ברכב והרובה לצידו.
2. בגין אלה, מואשם המשיב בשמונה-עשרה עבירות של **ניסיון לעסקה אחרת בנשק**, לפי סעיפים 144(ב2) ו-25 לחוק העונשין, תשל"ז-1977, ובעבירה אחת של **נשיאה או הובלה של נשק**, לפי סעיף 144(ב) לחוק הנ"ל.

מהותה של המחלוקת - טענות הצדדים:

3. **הראיה המרכזית עליה נסמכת התביעה**, היא התכתבויות בין המשיב לנאשם 1 [להלן - מוהנד^[1]], באפליקציית המסרים המיידים וואטסאפ (Whatsup), לרבות חילופי תצלומים של כלי-נשק ואביזרים והודעות קוליות. מקורן של התכתבויות אלו בחדירה לטלפון הנייד של מוהנד, ובהליך זה ההגנה אינה כופרת בזוהותם של ה"דוברים", אף-לא במידת הדיוק של תימלולן-תרגומן של ההתכתבויות.
4. **התביעה סוברת**, שברור שההתכתבויות אכן נוגעות לנשק כהגדרתו בחוק, ולא לצעצועים או נשק-דמה^[2], ושהן משקפות גמירות-דעת של המשיב ושל מוהנד לבצע עסקאות בנשק, באופן המוציא את ההתכתבויות מתחום 'מעשי הכנה' ומכליל אותו בתחום הפלילי של ניסיונות לביצוע עסקאות. לצד משמעות הדברים העולה מהראיה המרכזית, עומדות תמיכות המסירות כל ספק:

א. התמונה בכללותה: עצם העיסוק התדיר בנשק, לאורך התקופה, כשבין היתר מדובר

גם על רכישה או מכירה של נשק לאחרים, כמעין-תיווך, וכשמוהנד נמצא מעורב בריבוי עסקאות בנשק עם ארבע-עשר הנאשמים האחרים - כל אלה יחד מלמדים על התכתבויות לא-תמימות, ועל-כך שהמשיב ומוהנד מאמינים שאכן מדובר בכלי נשק-ממש, ומנסים לבצע בהם עסקאות;

ב. העסקה הראשונה, ביום 17.07.19, סבה על פגנת לנשק, שלפי הנטען ביקש המשיב למכור למוהנד. חילופי-דברים בעלמא, שאין עמם מטרה ושאינם נוגעים לנשק-ממש ולעסקאות-ממש, לא היו נוגעים לאביזר-נשק צדדי כגון כוונת. דווקא העיסוק באביזר, מלמד על רצינות כוונותיהם של המשיב ומוהנד;

ג. סרטון ששלח המשיב למוהנד ביום 27.10.19, בו נראה המשיב נוהג ברכב וידו על רובה, מגלה קעקוע ייחודי על ידו של המשיב. מיד לאחר העברת הסרטון, ביקש המשיב ממוהנד למחוק אותו ולהימנע מהעברתו לאחרים, שכן הקעקוע עלול להסגיר ולהפליל אותו. ואכן, משנעצר המשיב, ראו החוקרים את הקעקוע וצילמו אותו. מחרדתו של המשיב מסיקה התביעה את אמונתו וידיעתו שמדובר ברובה אמיתי, שהחזקתו מפלילה;

ד. עוד אוחזת התביעה בחוות-דעתו של קצין משטרה בכיר ומנוסה, שבדק את התצלומים שהחליפו ביניהם המשיב ומוהנד, וקבע כי החפצים המתועדים בהם "נחזים להיות" כלי נשק כהגדרתם בחוק [מסמך 22 בתיק החקירה]. לנוכח רמת הזיהוי הנמוכה לא אתן לכך משקל בקביעתן של ראיות לכאורה;

ה. המשיב הקפיד שלא למסור בחקירותיו כל הסבר או טענה, כך שההגנה אינה יכולה להציב גרסה חלופית למהותן המפלילה של הראיות;

5. ההגנה משיבה באלה:

א. התביעה אינה יכולה להוכיח, ולו ברמה לכאורית, שאותם חפצים שתצלומיהם מעידים-כביכול שהיו בידי המשיב ומוהנד, הם אכן "נשק" כהגדרתו בחוק;

ב. אין כל ראיה לגמירות-דעת, ולו ברמה בסיסית, בכל התכתבות שהתביעה קובעת שהיא "עסקה";

ג. עבירה של "עסקה אחרת" בנשק יכולה להתגבש רק אצל המוכר או המוסר נשק, אך לא בעניינו של הרוכש או המקבל נשק. טוענת ההגנה, כי כל "עסקה" שנרקמה בין המשיב למוהנד, שמהותה הסכמה על העברת נשק ממוהנד או אחר לידי המשיב, איננה כלל "עסקה אחרת" שניתן ליחסה למשיב, שכן הוא אמור לקבל ולא למסור חזקה בנשק.

התביעה בחרה להתעלם מטיעון זה של ההגנה, שהובא הן בעיקרי הטיעון הכתובים שהוגשו עוד לפני הדיון והן מפי הסניגור בדיון. התביעה התעלמה גם מהחלטתי מיום 22.08.21, בה הוריתי לתביעה להגיש תשובתה לטיעון עד ליום 24.08.21.

ד. התביעה אינה יכולה להצביע ולו על מקרה אחד, מבין ההתכתבויות המרובות, שבו אכן הועבר נשק או אביזר בין המשיב לבין מוהנד, או בין מי מהם לפלוני או לאלמוני שנעזרו

כביכול בשירותי תיווך שלהם. אין בהתכתבויות כל סימן פעולה ממשית בעולם הפיזי, כגון 'ניסוי כלים', תלונות רוכשים, וכיו"ב. ללא פעולה ממשית, לא מתקיימת 'עסקה אחרת' בנשק מהבל פיהם של השניים;

טענות-יסוד - דיון ומסקנות:

6. תחילה נדון בטיעוני הצדדים ובראיות ממבט-על, ולאחר הכרעה בטענות הכלליות נקרב עינינו לפריטי האישום.

נושאי ההתכתבויות היו כלי-נשק וסחר בהם:

7. על-פני הדברים, ברור שההתכתבויות בין המשיב לבין מוהנד נסובו על כלי-נשק, מכירתם וקנייתם. קשה לתת הסבר אחר כשהמלל נלווה לתצלומים של נשק, אביזרים ותחמושת, ומתייחס אליהם ישירות; כשהשניים נוקבים מפורשות בשמות ובסוגים של כלי-נשק, כגון רובה קלצ'ניקוב (וגם "קלאצ'ין" ו"רוסי") ואקדח CZ, או משתמשים במילות קוד הצמודות לתצלומים וקלות לפיענוח כגון "דברים קטנים" ככינוי לאקדחים; כשהשיחות נוגעות גם לחפצים פרזאיים כגון אביזרים (כוונת ועוד) ותחמושת [התכתבות ביום 30.8.19, סעיף 10 באישום]; כל-אלה מסירים ספקות, בהשלכה גם לגבי ההתכתבויות קונקרטיות שאינן כוללות סימנים אלו, אך גם בהן טיב המלל ברור [בש"פ 3200/15 אבו חייט נ' מ.י. (2015), פסקאות 27-30; מ"ת (מרכז) 9909-03-21 מ.י. נ' אשתייה (29.03.21)].

8. חילופי הדברים בין השניים ממוקדים ותכליתיים, כשברור טיב ה"סחורה" ועמידה על המיקח נעשים בדקדקנות ולעתים לאורך התכתבות ארוכה. תוכן ההתכתבויות ותדירותן מעידים באופן ברור כי המשיב ומוהנד האמינו באמת ובתמים שהפריטים המדוברים והמצולמים הם "נשק" המסוגל לפגוע ולהמית. די בכך לצורך עבירות ניסיון[3], אך יש בכך גם ראיה נסיבתית עוצמתית להיות הפריטים "נשק" שסחר או עסקה אחרת בו (ללא רשות לפי דין), משלים עבירה [מ"ת (מרכז) 44965-12-20 מ.י. נ' קאסם (06.02.21)];

9. המשיב לא סיפק כל הסבר, פרט להכחשה כללית וגורפת, וניתן לקבוע, כי לכאורה, הפריטים שנדונו בהתכתבויותיו עם מוהנד הם אכן "נשק" לסוגיו, כמשמעותו בחוק (לרבות אביזרים, חלקי נשק ותחמושת). עם-זאת, אלך בדרכה של התביעה הזהירה ואסתפק בקביעה הנ"ל לעניין מצבם התודעתי של המשיב ושל מוהנד.

מהותה של "עסקה אחרת" בנשק ודין הקונה:

10. כדי שמגעים בין צדדים ייחשבו כ"עסקה אחרת" אין צורך להראות כי מדובר בכריתת חוזה סופי בו מגובשים כל פרטי ההסכמה, ודי במגעים המעידים "על שלביה הראשונים של עסקה בזיקה לכלי נשק" כדי לגבש ולו ניסיון לעסקה אחרת [בש"פ 8702/15 אבו קטיש נ' מ.י. (2015)].

11. ברשתה של "עסקה אחרת" אסורה נלכדות גם פעולות תיווך, למצער כשהמתווך "היה גורם מרכזי ודומיננטי בהוצאת העסקה אל הפועל" [ע"פ 3793/20 מוריחא נ' מ.י. (2020), פסקה 6; תפ"ח (תא) 34337-05-11 מ.י. נ' פינקלשטיין (2014), פסקאות 270-272], וגם מקרים שבהם קבלתם של כלי-נשק "נעשתה בנסיבות המקימות חזקה כי התכוון לסחור בהם" [ע"פ 1142/11 סדיר נ' מ.י. (2012), פסקה 32].

12. סעיף 144(ב2) לחוק העונשין קובע שלצד ייצור, יבוא, יצוא וסחר המבוצעים בנשק, אסורה גם "עסקה אחרת

שיש עמה מסירת החזקה בנשק לזולתו בין בתמורה ובין שלא בתמורה, בלא רשות על פי דין".

13. לשונו המפורשת של הסעיף הנ"ל ברורה ומשקפת את רצון המחוקק ליצור סולם חומרה בעבירות נשק, שלא התקיים קודם לתיקונו של החוק ולהוספת הסעיף בשנת 1991, כמוסבר בע"פ 1142/11 **סדיר נ' מ.י.** (2012) הנ"ל[4]:

א. הסוחר, המייצר, המייבא, המייצא והמוסר נשק ללא תמורה, שעושה עד חמש-עשרה שנות מאסר, עומדים בראש הסולם - מעמד המשקף את מסוכנותו המוגברת של מי שמהווה מקור לאספקת נשק, ביחס למסוכנותו הפחותה של הרוכש אותו או מחזיק בו [**סדיר**, פסקה 28; ע"פ 1121/11 **אזולאי נ' מ.י.** (2011) - "מכירת כלי נשק וסמים מסכנת יותר את הציבור מאשר קנייתם."];

ב. הנושא או מוביל נשק, שעונשו עד עשר שנות מאסר, מצוי בדרגת ביניים בסולם החומרה;

ג. ואילו הרוכש או המחזיק נשק, שעניינו קבוע בסעיף 144(א) לחוק ועונשו עד שבע שנות מאסר, עומד בתחתית סולם החומרה;

14. השוואת דינו של קונה או מקבל, המעורב בעסקה אחרת בנשק, לדין הסוחר והמוסר, חורגת מלשונו הברורה של החוק וגוררת שתי תוצאות לא-רצויות:

א. ההשוואה טורפת ומעוותת את מדרג החומרה הראוי, בניגוד לכוונת המחוקק ולתכלית הסעיף [**סדיר**, פסקה 24];

ב. ההשוואה פוגעת בעיקרון החוקיות: קביעת גבולות ברורים לכל עבירה ועבירה, בניסיון למנוע חפיפה ביניהן, היא חלק חשוב מעקרון החוקיות, ונועדה להבטיח כי הפרט יידע איזו נורמה פלילית מתייחסת למעשיו. קביעת גבולות ברורים ככל האפשר בין עבירות שונות בכלל, וכך גם בין עבירות הסחר או העסקה האחרת בנשק, לבין עבירת רכישת הנשק, שלובה בהגנה על זכויות חשודים ונאשמים במשפט הפלילי [**סדיר**, פסקה 29];

15. לפיכך, רק עסקאות נטענות, שמהותן העברת נשק מהמשיב לאחר, או שמהותן העברת נשק למשיב כדי שיעבירו הלאה, מגבשות עבירה של "עסקה אחרת"[5]. כלל זה יפה גם למעשי ניסיון לביצוע עסקה אחרת.

ניסיון לעסקה אחרת בנשק:

16. שניים מהטעמים העיקריים, העומדים בבסיס עבירות הניסיון, הם הרצון לספק תגובה עונשית לתופעה אנטי-חברתית המסכנת את הערך החברתי המוגן על-ידי עבירה, גם כשזו טרם הושלמה, ומתן כלי בידי רשויות אכיפת החוק למנוע את התרחשותה של עבירה פלילית מבעוד מועד [ע"פ 7621/14 **גוטסדינר נ' מ.י.** (2017), פסקה 33 לדברי הש' עמית]. עבירות בנשק מגינות, בין היתר, על ערכים שחשיבותם עיקרית במערך הערכים החברתי, ובהם שמירת החיים, שלמות הגוף, הבריאות, שלום הציבור ובטחונו [ע"פ 971/19 **מ.י. נ' געביס** (2019) וע"פ 3877/16 **ג'באלי נ' מ.י.** (2016)]. מוצדק אפוא להגן על ערכים אלה עוד בטרם התרחשותה-בפועל של העבירה המושלמת, על-דרך מניעה כבר בשלב מוקדם של תנועת עבריו לקראת ביצוע.

17. הלכה למעשה, קיומו של ניסיון יקבע לפי מבחן הקרבה המספקת או מבחן החד-משמעות [ע"פ 8449/17 פלוני נ' מ.י. (2019)]:

א. במבחן הקרבה המספקת נבדק עד-כמה רחוק היה המבצע מהגשמת תכניתו העבריינית. ככל שהוא קרוב יותר להשלמת העבירה, תגבר הנטייה לראות במעשיו "ניסיון" פלילי לביצועה;

ב. לפי מבחן החד-משמעות, ניסיון לבצע עבירה יכול שיתגבש גם אם העברין ניגש לביצוע העבירה בפועל אך טרם התקרב להשלמתה, ובלבד שיש בתחילת הביצוע כדי לגלות בצורה חד-משמעית את כוונתו לבצע את העבירה הקונקרטית. יתכן כי איסוף מידע ותכנון, לאחר שגמלה בלבו של פלוני ההחלטה לבצע את אותה עבירה, יהוו פעולות המעבירות את המעשה משלב ההכנה לשלב הניסיון. לעומת זאת, במקרים אחרים אותן פעולות לא תחשבנה כפעולות העולות כדי ניסיון - הכל תלוי בנסיבות העניין הקונקרטי. סיכום פרטיה של עסקה נחשב כחציית הקו הפלילי ומעיד על ניסיון [ע"פ 2012/17 קסימובה נ' מ.י. (2018)]; מ"ת (מרכז) 9909-03-21 מ.י. נ' אשתייה (29.03.21) הנ"ל; מ"ת (מרכז) 63258-04-21 מ.י. נ' נאשף (החלטה מיום 09.06.21); מ"ת (מרכז) 49158-04-21 מ.י. נ' אבו סייף (17.06.21);

היעדר ראיות לתנועת המשיב ומוהנד לקראת ביצוע או להשלמתו:

18. ב"כ המשיב טען שאין בהתכתבויות כל סימן פעולה ממשית בעולם הפיזי, כגון 'ניסוי כלים', תלונות רוכשים, וכיו"ב. ללא פעולה ממשית, לא מתקיימת 'עסקה אחרת' בנשק מהבל פיהם של השניים. היעדרם של סימני פעולה מעיד, לדעת ההגנה, כי למעשה מדובר בקשקושי-דברים בעלמא, ללא יכולת או כוונה לביצוע במציאות.

19. עובדתית, לחלק מההתכתבויות היו הדים והמשכים גם בעולם התופעות, כפי שיפורט להלן, ולדוגמה - קביעת מפגשים לצורך קידום והשלמת עסקאות בנשק, של המשיב ומוהנד, ואף ביניהם לבין אחרים [וראו התכתבויות בימים 17.7.18, 7.2.19, 13.8.19, 4.2.21]; וכן דיווחים על התקשרויות עם אחרים [23.11.19, 25.11.19, 22.3.20].

20. ברור שאין לצפות לתיעוד מצולם של מפגשים בהם מועבר נשק מיד ליד, ואף ללא "ראיות זהב" מעין אלה, יש לבחון את משקלו של ה"יש" הראייתי. כשלוקחים בחשבון את קרבת מגוריהם של המשיב ושל מוהנד ואת ריבוי ההתכתבויות שכוללות קביעת מפגשים, קל להסיק שהיו מפגשים שהתקיימו ביניהם פנים אל פנים (בין יתר כינויי החיבה שהרעיפו זה על זה בהתכתבויות, מופיע גם "אהובי שֶׁכֶּן" וכיו"ב).

מעשים ועבירות - מהכלל אל הפרט:

21. "תמונה כללית" - קיומה ומשמעותה:

א. בין המשיב לבין מוהנד התקיימו כאמור התכתבויות רבות, תדירות ותכליתיות בעניין כלי נשק, שחלקן נכללו באישום - כשמונה-עשרה עבירות נטענות של ניסיון לעסקה אחרת בנשק - וחלקן, שאף שלא הובילו לגיבושה הלכאורי של עבירה, מוסיפות ותורמות להבנת עומקה ורוחבה של מעורבות המשיב בעסקאות אסורות

בנשק, כקונה, מוכר ומתווך;

ב. תמונה כללית זו מוצאת אפוא עיגון מוצק בראיות ובכוחה לבסס חזקה עובדתית, כרקע לפריטי האישום הקונקרטיים, לפיה המשיב התכוון לסחור בכלי הנשק שקיבל או אמור היה לקבל. שכשמדובר היה ברכישת נשק לשימוש אישי, הקפיד המשיב להדגיש זאת [התכתבות מיום 02.02.20, סעיפים 17-18 לאישום];

22. **פירוט המעשים והעבירות**, הנטענים באישום הראשון שבכתב האישום, יובא להלן. מדובר בהתכתבויות לפי מועדיהן והשתייכותן לעסקה קונקרטית, ולצד כל אחת תובא מסקנה ונימוקה:

א. ביום 17.7.18 המשיב שלח למוהנד תצלום של כוונת של נשק ומוהנד השיב לו שיפגשו בלילה והוא מצפה למחיר טוב. המשיב השיב למוהנד שעליו להתחייב למפגש, אחרת ימכור למשהו אחר וכי עלות הכוונת היא 2,000 ₪. בהמשך ביום 14.8.21 שאל מוהנד את המשיב אם הוא לא מעוניין לתת לו את הכוונת ללא תמורה, ומשיב השיב לו בכעס שהוא כבר מכר את הכוונת, אך הוא יביא לו אחרת במקומה [סעיף 3].

דין ומסקנה: המשיב הציע למוהנד את הכוונת תמורת 2,000 ₪, מוהנד אישר והבטיח שכבר באותו לילה יגיע לשלם ולקבל את הממכר. בשלב זה נכרתה עסקה על-כל פרטיה, וגם אם נכשל ביצועה בהמשך, אין בכך כדי לבטל-לאחור את גיבוש הניסיון לעסקה בנשק. קיימת אפוא תשתית ראיתית איכותית לאישום.

ב. ביום 19.1.19 מוהנד שלח למשיב תצלום של רובה M16 וביקש שהמשיב ימכור עבורו את הנשק במחיר של 50,000 ₪. המשיב הביע דעתו שחלקו התחתון של הנשק יוצר בעיר חברון ומוהנד אישר. המשיב שאל לגבי יתר חלקי הנשק ומוהנד השיב שהם מקוריים. המשיב טען שהמחיר יקר מידי עבור הנשק וביקש ממוהנד שיאתר נשק דומה. תאמו להמשיך לשוחח ולהפגש למחרת [סעיף 4].

דין ומסקנה: אמנם מוהנד הוא יוזם ההתקשרות ואמור להעביר למשיב את הנשק, אך המשיב אינו רק רוכש או מקבל הנשק, אלא נטל על עצמו תפקיד של מתווך וגם דן עם מוהנד באיכות הנשק, בהשבתו ובמחירו. השניים אף קבעו להיפגש למחרת היום. מעורבותו האקטיבית של המשיב ותפקידו העיתידי כמתווך מוציאים אותו מגדרי "רוכש" או "מחזיק" עיתידי גרידא, וחילופי הדברים מעידים על הסכמה כמעט-מלאה המגבשת ניסיון לעסקה בנשק שמטרתה העברת הנשק מהמשיב לאחר. קיימת אפוא תשתית ראיתית איכותית לאישום.

ג. ביום 7.2.19 המשיב פנה למוהנד, שלח לו תצלום של רובה סער, ומוהנד שאל אם הוא מעוניין בנשק דומה. המשיב ענה שיומיים קודם קנה שני רובים תמורת 80,000 ₪ וצרף את תצלומי הרובים. מוהנד שיבח את הקנייה שכן "הכל יתיק" ומחירו של רובה מאותו סוג האמיר ל-50,000 ₪. המשיב אמר ש"עד 45 [אלף ₪] - ע.ד.ג. טוב, יותר לא". מכאן נסבה השיחה על "דברים חדשים" ונקבעה פגישה בהמשך היום [סעיף 5].

דין ומסקנה: תחילת השיחה באי-הבנה, כשמוהנד סבר שהמשיב מבקש לקנות רובה סער. המשך השיחה סב על שני רובי סער שהמשיב רכש, ומתנהלת שיחה על מחיריהם, שמסתיימת בתנאי-מחיר שקבע המשיב. מהנאמר ניתן להבין כי המשיב מתכוון למכור את כלי הנשק ברווח בסיועו של מוהנד, ותמיכה לכך ניתן למצוא בדמיון בין התכתבות זו לבין ההתכתבות ביום 19.1.19. עם-זאת, המלל לא ברור דיו, ומידת הזהירות מצביעה על חולשה ראיתית לעניין קיומו של ניסיון לעסקה אחרת.

ד. ביום 24.6.19 מוהנד שלח תצלום של אקדח, המשיב שאל למחירו אך מוהנד השיב שהוא לא למכירה

[סעיף 6].

דין ומסקנה: ספק אם העובדות הנ"ל מקימות עבירה.

ה. ביום 13.8.19 מוהנד שלח למשיב תצלום של רובה סער ושאל אם "מישהו ירצה" ונקב במחיר 42,000 ₪. המשיב ביקש להתמקח על המחיר, אך מוהנד הבהיר שהמחיר סופי. השניים קבעו להיפגש באותו לילה. בהמשך, המשיב שאל לסוג הנשק וזה השיב לו - קלצניקוב וכי כלי הנשק מוברחים מירדן לישראל. מיד לאחר מכן מוהנד כתב לו "מגיעים עוד דברים יותר טובים", שלח לו תצלום של שני אקדחים ונקב במחיריהם, 25,000 ו-32,000 ₪. המשיב השיב - "טוב, טוב" [סעיפים 7-9].

דין ומסקנה:

לעניין הרובה - אמנם מוהנד הוא יוזם ההתקשרות ואמור להעביר למשיב את הרובה, אך המשיב אינו רק רוכש או מקבל הנשק, אלא אמור היה לתווך בין מוהנד לבין "מישהו שירצה", כך שלעניין הרובה גובש ניסיון לעסקה בנשק שמטרתה העברת הנשק מהמשיב לאחר. המלל ברור דיו, וקיימת אפוא תשתית ראיתית איכותית לאישום.

לעניין האקדחים - ההסכמה בין השניים הגיעה לדרגת "עסקה", אך לכאורה לא הובהר ברמה מספקת אם המשיב אמור היה להעביר הלאה אקדח או רק לקבלו. למעשה, נסיבות העניין מצדיקות מתן משקל לתמונה הכללית ולחזקה העובדתית שהיא מבססת, וקיימת אפוא תשתית ראיתית ברמה מספקת לאישום.

ו. ביום 30.8.19 מוהנד שאל את המשיב אם יש ברשותו תחמושת או שיוכל להשיגה, "תבדוק לי עכשיו אם יש 100 או 200", והמשיב הבטיח שיבדוק [סעיף 10].

דין ומסקנה: תוכן ההתכתבות מעיד בבהירות ולו על ראשיתה של עסקה שמהותה העברת תחמושת מהמשיב למוהנד, שאינה מסויגת, כך בוודאי על-רקע "התמונה הכללית" שמספקת הֶקְשֶׁר לתוכן, וקיימת אפוא תשתית ראיתית איכותית לאישום.

ז. ביום 27.10.19 המשיב שלח למוהנד סרטון בו הוא נראה נוהג ברכב שלצדו נוסע נוסף, וידו של המשיב מונחת על רובה סער שהחזיק לצדו. מיד לאחר העברת הסרטון הפציר במוהנד שלא יעביר את הסרטון לאחרים וימחוק אותו כיוון שניתן לזהות אותו לפי הקעקוע הבולט שעל ידו. בגין מעשה זה עומד המשיב לדין בעבירה של נשיאה והובלה של נשק [סעיף 11].

דין ומסקנה: הסרטון ובו ידו המקועקעת של המשיב מלמד, יחד עם חרדתו של המשיב מפני הפצת הסרטון המפליל, כי לכאורה החזיק המשיב בנשק וידע כי מדובר ב"נשק" כמשמעותו בחוק. הכחשתו הכוללת של המשיב והיעדר הסבר, משלימים את החישוב הראיתי-לכאורי הלוכד את המשיב בעבירה של נשיאה והובלה של נשק. קיימת אפוא תשתית ראיתית איכותית לאישום.

ח. ביום 23.11.19 מוהנד שלח למשיב תצלום של שני כלי נשק שסוגם אינו ידוע. המשיב ענה שכלי הנשק נראים "מוסבים" וכי יש לו אחד כזה ושלח לו תצלום של יד אוחזת באקדח. מוהנד ענה שהנשק אינו שלו, אך הוא יכול להפגיש בין המשיב לבין המוכר, והשיחה מסתיימת בהודעת מוהנד שהוא עתיד לפגוש במוכר למחרת היום ואז ישאל אותו לפרטי המחיר, לבקשת המשיב [סעיף 12].

דין ומסקנה: העסקה אליה מתייחס האישום איננה עסקת המכר הסופית בין המשיב לבין המוכר, אלא עסקת התיווך בין מוהנד לבין המשיב, בין בתמורה ובין בלי תמורה. המלל מלמד על קונקרטיזציה המכר, אך לכאורה אין בו כדי לבחון ולבסס את מטרתו של המשיב, לסחור בנשק הלאה או להחזיק בו כ"צרכן קצה". למעשה, נסיבות העניין מצדיקות מתן משקל לתמונה הכללית ולחזקה העובדתית שהיא מבססת, וקיימת אפוא תשתית ראייתית ברמה מספקת לאישום.

ט. ביום 25.11.19, התייעץ מוהנד עם המשיב: מוהנד שלח צילום מסך של התכתבות מאותו היום בינו לבין אחר, ביחס למחירי כלי נשק. לאחר מכן שלח מוהנד שני תצלומים של רובי סער והמשיב שאל למחירים. מוהנד השיב שהאחר מעוניין למכור תמורת 65,000 ₪ והמשיב השיב: "תגיד לו ביי". מוהנד הסביר לו על המחירים הרגילים של כלי הנשק, 32,000 עד 37,000 ₪, אך מחירים עלה כי קיימים מעטים בשוק [סעיפים 13-14, בגינם מואשם רק מוהנד].

דין ומסקנה: לפי כתב האישום, לא מיוחסת עבירה למשיב.

י. ביום 9.12.19 מוהנד שלח למשיב שבעה תצלומים של אקדחים, שניים מהם עם מחסניות צמודות. בתגובה המשיב התעניין במחיריהם ומוהנד ענה שאחד עולה 31,000 ₪ והשני 42,000 ₪ [סעיף 15].

דין ומסקנה: מדובר בדו-שיח לקוני, אך משמעותו ברורה - מוהנד מציע אקדחים למכירה ומוסר למשיב המתעניין את מחיריהם. המלל מעיד, למצער, "על שלביה הראשונים של עסקה בזיקה לכלי נשק", אך לכאורה אין במלל כדי לבחון ולבסס את מטרתו של המשיב, לסחור בנשק הלאה או להחזיק בו כ"צרכן קצה". למעשה, נסיבות העניין מצדיקות מתן משקל לתמונה הכללית ולחזקה העובדתית שהיא מבססת, וקיימת אפוא תשתית ראייתית ברמה מספקת לאישום.

יא. ביום 13.12.19 מוהנד שלח למשיב תצלום של רובה קלצ'ניקוב, המשיב שאל למחירו ומוהנד השיב ש-45,000 ₪ [סעיף 16].

דין ומסקנה: מדובר בדו-שיח לקוני, אך משמעותו ברורה - מוהנד מציע רובה למכירה ומוסר למשיב המתעניין את מחירו. המלל מעיד, למצער, "על שלביה הראשונים של עסקה בזיקה לכלי נשק", אך לכאורה אין במלל כדי לבחון ולבסס את מטרתו של המשיב, לסחור בנשק הלאה או להחזיק בו כ"צרכן קצה". למעשה, נסיבות העניין מצדיקות מתן משקל לתמונה הכללית ולחזקה העובדתית שהיא מבססת, וקיימת אפוא תשתית ראייתית ברמה מספקת לאישום.

יב. ביום 2.2.20 המשיב ביקש ממוהנד לבדוק אם יש ברשותו נשק חדש "ארוך חדש, לא צבוע, מקרטון" ומוהנד השיב שהוא מכיר אחר שברשותו נשק כזה וכי יבדוק זאת בימים הקרובים. המשיב ביקש לבדוק עוד היום וכי "שיהיה חדש בקרטון..." והדגיש שהוא זקוק לנשק לשימושו הפרטי. לשם קידום העסקה ביום 4.2.21 מוהנד נסע למחנה הפליטים פארעה, שם גר המוכר הפוטנציאלי [סעיפים 17-18].

דין ומסקנה: כיון שעולה ברורות שהמשיב ביקש לרכוש נשק לשימושו האישי ולא לשם מכירתו הלאה, לא מדובר על "עסקה אחרת שיש עמה מסירת החזקה בנשק לזולתו" וספק אם התגבשה העבירה המיוחסת למשיב.

יג. ביום 5.2.20 שלח מוהנד למשיב תצלום של רובה סער. למחרת ביקש המשיב לדעת את מחירו ומוהנד

נקב במחיר 38,000 ₪ [סעיף 19].

דין ומסקנה: מדובר בדו-שיח לקוני, אך משמעותו ברורה - מוהנד מציע רובה למכירה ומוסר למשיב המתעניין את מחירו. המלל מעיד, למצער, "על שלביה הראשונים של עסקה בזיקה לכלי נשק", אך לכאורה אין בו כדי לבחון ולבסס את מטרותיו של המשיב, לסחור בנשק הלאה או להחזיק בו כ"צרכן קצה". למעשה, נסיבות העניין מצדיקות מתן משקל לתמונה הכללית ולחזקה העובדתית שהיא מבססת, וקיימת אפוא תשתית ראיתית ברמה מספקת לאישום.

ד. ביום 9.2.20 מוהנד כתב שילכו שניהם אל אחר כדי להתעניין ברכישת כלי נשק חדש בעלות של 40,000 ₪. בתגובה ביקש המשיב שהאחר ישלח להם תצלום של הנשק, לפני שיצאו לדרך, ודחק במוהנד לעשות כן במהרה [סעיף 20].

דין ומסקנה: מוהנד משמש כאן כמתווך, והעסקה שבה דן פריט-אישום זה היא עסקת התיווך בין המשיב לבינו, בין בתמורה ובין אם לאו. לא ידוע סוג הנשק ומחירו הסופי, אך המשיב התקדם לקראת ביצוע. לכאורה, אין במלל כדי לבחון ולבסס את מטרותיו של המשיב, לסחור בנשק הלאה או להחזיק בו כ"צרכן קצה", אך למעשה, נסיבות העניין מצדיקות מתן משקל לתמונה הכללית ולחזקה העובדתית שהיא מבססת, וקיימת אפוא תשתית ראיתית ברמה מספקת לאישום.

טו. ביום 21.3.20 מוהנד שלח למשיב תצלום של חלק מכלי נשק M16 ובתגובה התעניין המשיב במחיר ומוהנד השיב לו שזה של חבר ולא שלו [סעיף 21].

דין ומסקנה: מוהנד משמש כאן כמתווך, והעסקה שבה דן פריט-אישום זה היא עסקת התיווך בין המשיב לבינו, בין בתמורה ובין אם לאו, שמטרתה רכישת הרובה (או חלקו) על-ידי המשיב. לכאורה, אין במלל כדי לבחון ולבסס את מטרותיו של המשיב, לסחור בנשק הלאה או להחזיק בו כ"צרכן קצה". למעשה, נסיבות העניין מצדיקות מתן משקל לתמונה הכללית ולחזקה העובדתית שהיא מבססת, וקיימת אפוא תשתית ראיתית ברמה מספקת לאישום.

טז. ביום 22.3.20 מוהנד שלח למשיב תצלום-מסך של התכתבות בינו לבין אחר, בעניין נשק שמחירו 14,000 ₪. המשיב השיב: "תגיד לו אני יביא לו 8 ונשאר לו 6 עד שיכנס לי כסף...". מוהנד הציע שישלמו לאחר 10,000 ₪. מיד לאחר מכן שלח מוהנד למשיב שני תצלומים של רובי סער, בתגובה הפציר המשיב שידאג לו. בהמשך מוהנד שלח עוד שני תצלומים של חלק הנשק וזה השיב לו שיבקש שהחלק יצולם מזווית אחרת. למחרת שאל מוהנד את המשיב אם הוא עדיין מעוניין בכלי הנשק או בחלק הנשק [סעיפים 22-25].

דין ומסקנה: המו"מ, התכנון והסכמתו של המשיב לרכוש נשק - "תדאג לי על ההיא דחוף תדאג לי עליה" - מעידים על גמירות-דעת ברמה המספקת לגיבושה של עבירת "עסקה אחרת". אמנם, המלל כשלעצמו אינו מלמד על כוונת סחר, אך נסיבות העניין מצדיקות מתן משקל לתמונה הכללית ולחזקה העובדתית שהיא מבססת, וקיימת אפוא תשתית ראיתית ברמה מספקת לאישום.

יז. ביום 19.6.20 מוהנד עדכן את המשיב כי כלי נשק מסוים נמכר בסך של 45,000 ₪ והמשיב הביע אכזבה. מוהנד כתב למשיב שאם הוא מכיר מישהו בעיר שמעוניין בכלי נשק קטנים, שיעדכן אותו [סעיף 26].

דין ומסקנה: לכאורה, נקשרה בין המשיב ובין מוהנד עסקת תיווך, אך היא נעדרת כל קונקרטיות, ומידת הזהירות מצביעה על תשתית ראייתית פגומה או חסרה בלבד.

23. לסיכום, קיימת תשתית ראייתית-לכאורית איכותית לביצוען של חמש עבירות של ניסיון לעסקה אחרת בנשק ושל עבירה אחת של נשיאה או הובלה של נשק. עוד קיימת תשתית ראייתית-לכאורית מספקת לעניין כעשר עבירות נוספות של ניסיון לעסקה אחרת בנשק.

24. מסכת הראיות מלמדת על עומקה ורוחבה של מעורבות המשיב בעסקי נשק, כקונה, כמוכר וכמתווך, שלכאורה שב לשדה פעילותו העבריינית כבר בעת ניהולו של משפט אחר, והמשיך בשלו תוך ריצוי עונש של מאסר בעבודות-שירות (שהופסק מנהלית עקב היעלמותו של המשיב ומחדלו מלהתייצב במקום העבודות) [ת"פ (נצ') 65134-09-17].

25. המשיב עומד עתה לדין בתיק מקביל ונוסף, שעניינו עבירות נשק, ובגינו נעצר עד להחלטה אחרת. הוסכם כי קיימות ראיות לכאורה למיחוס לו [ת"פ 63141-04-21, מ"ת 63258-04-21 (החלטה מיום 02.08.21)].

26. עותקי ההחלטה יישלחו לב"כ הצדדים והמשך הדיון נקבע לפני כב' השופט התורן ביום **02.09.21** שעה **10:30**, מועד בו קבוע דיון בעניינו של אחר, והמשיב יהיה זמין לדיון ב-VC.

ניתנה היום, י"ז אלול תשפ"א, 25 אוגוסט 2021, בהעדר הצדדים.

נאשם 1 נעצר בהסכמה עד לתום ההליכים, בהחלטה מיום 23.08.21;

[1]

[2] משמע: המשיב ומוהנד לפחות האמינו שהם דנים ועוסקים בנשק-ממש. כיון שכלי הנשק לא נתפסו ולכן גם לא נבדקו, הואשמו השניים בעבירות ניסיון ולא בעבירות מוגמרות. הרחבה להלן;

[3] סעיף 26 לחוק העונשין, שכותרתו "חוסר אפשרות לעשיית העבירה" קובע כי "לעניין ניסיון, אין נפקה מינה אם עשיית העבירה לא היתה אפשרית מחמת מצב דברים שהמנסה לא היה מודע לו או טעה לגביו". כלומר, ניסיון בלתי-צליח מבחינה עובדתית הוא בר-הרשעה במצב בו המנסה לא היה מודע או טעה בנוגע ל"מצב הדברים" האובייקטיבי שמנע ממנו מלהשלים את ביצוע העבירה. במילים אחרות, "יש לבחון את התנהגותו של המנסה ואת הלך רוחו לפי המסכת העובדתית שבקיומה הוא האמין. אם מצב הדברים העובדתי, כפי שהמנסה האמין שהוא, מגבש את העבירה בה הואשם - ניתן להרשיעו" [רע"פ 2220/16 מור יוסף נ' התצ"ר (2017), פסקה 21, וראו כלל הניתוח בפסקאות 17-23; ע"פ

1408/18 מ.י. נ' בן דרור (2018), פסקה 78;

[4] עיקר עניינו של **סדיר** נוגע לעבירת סחר בנשק, אך ניתן להקיש ממנו על עבירת "עסקה אחרת", שמקומה באותו סעיף ועונשה זהה, בכוונת-מחוקק לייחד עניינם של כלל מספקי הנשק לסוגיהם, להחמיר בעונשיהם ולהפריד עניינם מאלו של 'צרכני הקצה', כמפורט להלן;

[5] י. קדמי **על הדין בפלילים**, תשס"ו - 2006, חלק רביעי, בעמ' 1975;